

Arrest

nr. 262 375 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. EL KHOURY *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van B.G. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U werd geboren op (...) in Tkvarcheli in Abchazië. U verhuisde in 1993 naar de stad Zugdidi in Georgië én u bleef daar wonen tot uw vertrek uit Georgië.

U was vanaf 1992 tot 2003-2006 actief als partizaan in de gewapende strijd met Abchazië. U was tijdens deze periode onder meer betrokken bij de aanslag op Otar T. (...), een Abchaziër die oorlogsmisdaden had gepleegd. Nadien opende u in de stad Zugdidi een meubelzaak. U handelde in tweedehands

meubilair en u restaureerde zelf meubels. In 2010 huwde u met uw vrouw K.T. (...) (O.V. X; CGVS X) en u kreeg met haar een dochter.

Toen u op 20 augustus 2016 thuiskwam van het werk, vertelde de zoon van uw buurman dat er jongens beneden naar u gevraagd hadden. U ging vervolgens naar beneden en u zag daar drie mannen staan. Nadat één van hen u in het Russisch aansprak en u hem een hand had gegeven, begonnen ze u te slaan. Ze wouden u vervolgens naar hun wagen meesleuren. Uw vrouw had dit van op het balkon zien gebeuren en wanneer zij - samen met de andere burens - begon te schreeuwen, vluchtten de mannen weg. Nadat uw vrouw en uw burens tot bij u kwamen gelopen, verloor u het bewustzijn. U kwam terug tot bewustzijn in de ambulance én u werd overgebracht naar het ziekenhuis. U verbleef er drie dagen en u keerde vervolgens terug naar huis. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis kwam de politie bij u langs en u vertelde hen dat u een vermoeden had dat de aanvallers Abchaziërs waren. Ze zeiden dat ze in dat geval niets voor u konden doen. Later kwam u via uw neef te weten wie deze personen waren, nl. de zoon van Otar T. (...) samen met twee oude strijdmakkers van zijn vader. U besloot vervolgens om voorzichtiger te handelen en uw dochter steeds met de auto naar school te brengen.

Op een dag, in het midden van maart 2018, was uw dochter niet aanwezig op school omdat ze koorts had. De juf belde u later die dag op en vroeg u of u bezoek uit Abchazië had. Ze vertelde dat er personen op school waren langs geweest die beweerden familie van u te zijn én dat zij uw dochter wouden ophalen als verrassing. U ging na dit telefoontje onmiddellijk naar de juf om te vragen wat er gebeurd was en zij beschreef toen dat het om drie personen ging. U belde vervolgens naar R.B. (...), uw neef in Abchazië. Hij was werkzaam bij de grenscontrole in de luchthaven van Abchazië en hij ging voor u na of de personen die u in het verleden hadden last gevallen de grens waren overgestoken. Hij bevestigde vervolgens dat ze effectief de grens waren overgestoken. Op 23 of 24 maart 2018 sprak u af met hem nabij de grens met Abchazië. Hij vertelde u toen dat de personen die naar de school kwamen om uw dochter op te halen, dezelfde personen waren die u in het verleden hadden bedreigd. U lichtte uw vrouw hierover in en u besloot om naar aanleiding hiervan Georgië te verlaten.

U verliet Georgië op 29 maart 2018 en u reisde samen met uw gezin met het vliegtuig naar Duitsland. U reisde vervolgens door naar Frankrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In april 2019 ging uw broer naar Abchazië voor de begrafenis van uw oom. Hij werd tijdens deze reis ontvoerd door dezelfde personen die u bedreigd hadden. Hij werd na enkele dagen vrijgelaten dankzij de tussenkomst van uw familie in Abchazië. Nadien zou ook uw woning door deze personen in brand zijn gestoken. Nadat u in Frankrijk een negatieve beslissing had gekregen, reisde u naar België en u diende hier op 19 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw gezin, uw huwelijksakte, uw veteranencertificaat, uw vluchtelingenattest, twee getuigenissen van uw kennissen en burens omtrent uw problemen in Georgië, twee medische attesten uit Georgië en één psychologisch attest uit België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegde en waaruit zou blijken dat u aan een depressie lijdt, dient te worden opgemerkt dat u hierover zelf verklaarde dat u geen eetlust had, dat u slaapproblemen kende en dat u daarom nu onder psychologische begeleiding staat (CGVS, pg. 8). Uw advocaat verklaarde met betrekking tot uw psychologische problemen dat u zich tijdens het gehoor soms wat liet meeslepen in uw verhaal (CGVS, pg. 17). Er dient in verband met deze psychologische problemen te worden opgemerkt dat er zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. In tegendeel, u slaagde erin omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas, onder meer over de aanslag op Otar T. (...) waarbij u als partizaan zou betrokken zijn (CGVS, pg. 9 & 10). Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat uw psychologische toestand u verhinderde om uw verhaal te kunnen vertellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest dat u en uw gezin bij een terugkeer naar Georgië zullen vervolgd worden door de zoon van de Abchazische strijder Otar T. (...) en enkele van zijn oude strijdmakkers. U vreest dit omdat u meewerkte als partizaan bij de aanslag op Otar T. (...) in de nasleep van het conflict tussen Georgië en Abchazië in de periode van 1992 tot 2003-2006. De zoon van T. (...) en de oude strijdmakkers van T. (...) zouden

gepoogd hebben om u met geweld te ontvoeren in 2016 én daarnaast zouden ze ook uw dochter in 2018 proberen ontvoeren hebben.

Bij KB van 15 december 2019 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas omwille van onderstaande pertinente vaststellingen.

Ten eerste, kan verwacht worden dat een verzoeker tot internationale bescherming die in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, aanspraak zou maken op nationale bescherming in eigen land. U verklaarde echter dat u en uw vrouw in Georgië geen officiële klacht hadden ingediend én dat jullie evenmin de hulp inschakelden van een advocaat nadat jullie door de zoon van Otar T. (...) en zijn oude strijdmakkers werden bedreigd (CGVS, pg. 13 & 14; CGVS vrouw, pg. 11). U deed dit niet omdat de Georgische politie informeel tegen u verteld zou hebben dat ze tegen zulke incidenten met Abchaziërs niets konden doen (CGVS, pg. 13). Abchaziërs hebben volgens u en uw vrouw immers vrije toegang tot Georgië én de Georgische politie kan in Abchazië zelf geen onderzoek doen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 & CGVS, pg. 13; Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 & CGVS vrouw, pg. 13). Daarnaast zou het volgens u geen zin hebben om voor dergelijke problemen bescherming te vragen aan de autoriteiten in Georgië en zou u door de hulp in te schakelen van de Georgische autoriteiten de situatie voor u en uw gezin gevaarlijker maken (CGVS, pg. 14 & 15). Dit gedrag doet ernstige vermoedens rijzen dat u geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in uw land van herkomst. Hoewel het aannemelijk is dat de Georgische autoriteiten in Abchazië zelf geen onderzoek zouden kunnen doen naar deze problemen én dat ze u in Abchazië tegen dergelijke problemen niet zouden kunnen beschermen, dient te worden vastgesteld dat de overige verschoningen die u aanhaalde voor het niet aanvragen van nationale bescherming in Georgië (zie supra.) louter blote beweringen zijn die bovendien niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie en de autoriteiten hebben een strategisch plan uitgerold om voor de toekomst zo hoog mogelijke garanties in te bouwen. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Heel wat structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. In het algemeen kan gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, zonder onderscheid van etnie, behoudens enkele specifieke situaties. Het is bovendien in de door u geschetste context niet geloofwaardig dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om aan u en uw gezin bescherming te bieden. Uit uw verklaringen én uw documenten blijkt immers dat u een gevierd oorlogsheld bent in Georgië. Zo beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u in de nasleep van het conflict met Abchazië betrokken was bij belangrijke militaire operaties. U vertelde dat u deelnam aan de aanslag op de Abchazische oorlogsmisdadiger Otar T. (...) en dat u hiervoor rijkelijk beloond werd door de Georgische overheid met een Toyota pick-upwagen (CGVS, pg. 9 & 10). Daarenboven werd de groep partizanen waar u deel van uitmaakte na afloop van het conflict als helden benoemd (CGVS, pg. 15 & 16). U toonde dit aan met een attest uit 2016 waarin u erkend werd als veteraan en u legde daarnaast ook een attest neer uit 2013 waarin u beschouwd werd als intern ontheemde. Gelet op deze door u geschetste context én de informatie waarover het CGVS beschikt, is het vrijwel ondenkbaar dat u als oorlogsheld in Georgië geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming van de Georgische autoriteiten wanneer u nota bene bedreigd zou worden door de zoon van een berucht Abchazisch strijder, een persoon die zich volgens u schuldig zou gemaakt hebben aan oorlogsmisdaden tegen Georgiërs (CGVS, pg. 9), en zijn oude strijdmakkers. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat u geen pogingen zou hebben ondernomen om beroep te doen op bescherming die u door uw nationale autoriteiten wordt geboden, waarvan kan uitgegaan worden dat de Georgische autoriteiten deze zouden bieden.

Ten tweede, moet worden vastgesteld dat uw gedrag voor uw definitieve komst naar België niet in overeenstemming is met de vrees die u bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren. Zo is het weinig aannemelijk dat u nooit een poging ondernam om binnen Georgië te verhuizen nadat u bedreigd werd door de zoon van Otar T. (...) en twee van zijn oude strijdmakkers. U gaf immers aan dat u op 20 augustus 2016 beneden aan uw appartementsgebouw in de stad Zugdidi, een stad die vlakbij de grens

met Abchazië ligt, fysiek mishandeld werd door deze personen. Zij probeerden toen om u te ontvoeren, maar slaagden hier niet in omdat uw vrouw en burens ter hulp kwamen (CGVS, pg. 12-16). Ondanks het feit dat uw vervolgers klaarblijkelijk op de hoogte waren van woonplaats - ze waren immers naar uw appartementsgebouw gekomen – bleef u tot uw vertrek uit Georgië in 2018 steeds op dezelfde plek wonen in de stad Zugdidi nabij de Abchazische grens (CGVS, pg. 14-15). U gaf aan dat u nooit geprobeerd of gedacht had om te verhuizen omdat ze u overal zouden kunnen vinden. U stelde dat ze u overal zouden kunnen vinden omdat u veel familie en kennissen in Abchazië had en dat zij informatie over u konden verkrijgen via gemeenschappelijke kennissen (CGVS, pg. 15 & 16). Dergelijke uitleg overtuigt het CGVS echter niet. Uw bewering dat ze u overal in Georgië zouden kunnen vinden via gemeenschappelijke kennissen in Abchazië vormt immers louter een blote bewering en bovendien verplichtte niets er u toe om, indien u de stap zou gezet hebben om te verhuizen naar een andere plek binnen Georgië of naar de hoofdstad Tbilisi, deze woonplaats kenbaar te maken aan uw kennissen of familieleden in Abchazië. U kon immers simpelweg anoniem verhuisd zijn zonder vrienden of familieleden hiervan op de hoogte te brengen. Bijgevolg doet de vaststelling dat u geen enkele poging ondernam om binnen Georgië te verhuizen en uw bewering dat u hier zelfs niet over zou hebben nagedacht op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Indien u immers werkelijk op dergelijke ernstige wijze zou bedreigd zijn nabij uw woning in de stad Zugdidi en de vervolgers op de hoogte waren van uw woonplaats, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zou getracht hebben om de woning te verlaten én binnen Georgië te verhuizen, al was het maar om uw gezin op zijn minst tijdelijk in veiligheid te brengen. Ten derde, is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de ontvoering van uw broer niet vermeld hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarden zowel u als uw vrouw immers dat uw broer in april 2019 in Abchazië ontvoerd werd door de personen die u eerder in Georgië bedreigd hadden omdat ze nog steeds naar u op zoek waren. Uw broer was daar toen voor de begrafenis van uw oom. Hij werd enkele dagen na zijn ontvoering opnieuw vrijgelaten dankzij de tussenkomst van uw familie (CGVS, pg. 3-5; CGVS vrouw, pg. 4). Het is bijzonder vreemd dat zowel u als uw vrouw dit niet vermeld hebben tijdens het interview bij de DVZ aangezien uit uw verklaringen bij het CGVS bleek dat u reeds lang voor het interview bij de DVZ op de hoogte werd gebracht van zijn ontvoering. Het interview bij de DVZ vond immers plaats in september 2020 én u kwam dit te weten in mei 2019, 1 maand nadat uw broer ontvoerd was geweest (CGVS, pg. 4). Wanneer uw vrouw hiermee geconfronteerd werd, verklaarde ze dat ze dit wel vermeld had tijdens het interview bij de DVZ. Toen ze er nogmaals mee geconfronteerd werd dat er hierover helemaal niets terug te vinden was in haar interview bij de DVZ, vertelde ze dat ze het niet meer wist en dat ze het misschien toch niet verteld had (CGVS vrouw, pg. 13). Er dient hierbij op gewezen te worden dat het onaannemelijk is dat er hieromtrent een fout zou gemaakt zijn tijdens het interview bij de DVZ van uw vrouw. Uw vrouw bevestigde immers aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat haar verklaringen bij de DVZ in het Georgisch aan haar werden voorgelezen, dat het interview er normaal verlopen was en dat ze er alle redenen in het kort verteld had die aanleiding hadden gegeven tot haar vertrek (CGVS, pg. 2). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ uitgebreid de kans kregen om over de redenen voor jullie vertrek uit Georgië te vertellen. Zo kregen jullie aan het einde van het interview nog de kans om elementen toe te voegen, maar maakte geen van jullie beide hier gebruik van om de ontvoering van uw broer te vermelden (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 8; Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 8). Bijgevolg doet de vaststelling dat u en uw vrouw dergelijk belangrijk element uit jullie asielrelaas, nl. dat uw broer na uw vertrek uit Georgië zou ontvoerd geweest zijn in Abchazië omwille van de problemen die u kende met de zoon van Otar T. (...) en zijn oude strijdmakkers, niet vermeld hebben tijdens het interview bij de DVZ verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aansluitend legden u en uw vrouw tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inconsistente verklaringen af over de aanwezigheid van uw vrouw bij het telefoongesprek met uw broer toen hij u inlichtte over zijn ontvoering. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS spontaan dat uw vrouw aanwezig was toen u met uw broer aan het spreken was over zijn ontvoering (CGVS, pg. 4). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat ze op het moment van dat telefoongesprek met uw broer niet bij u aanwezig was, maar dat ze buiten was bij de buurvrouw (CGVS vrouw, pg. 5). Nadat ze hiermee geconfronteerd werd, verklaarde uw vrouw dat ze zich misschien in details had vergist en dat ze zich zelfs niet meer kon herinneren wat ze gisteren gedaan had of naast wie ze stond (CGVS vrouw, pg. 13 & 14). Dergelijke verschoning is echter niet afdoende. Hoewel uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ reeds aangaf dat ze psychologische problemen kende door stress (Verklaring DVZ vrouw, rubrieknr. 32), gaf ze nergens tijdens het interview bij de DVZ aan dat deze problemen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Evenmin legde uw vrouw een medisch attest neer om haar psychologische problemen te staven. Bovendien is het opmerkelijk dat uw vrouw aanvankelijk geen enkele melding maakte van deze geheugenproblemen toen

haar gevraagd werd waar ze zich bevond op het moment dat u in gesprek was met uw broer over zijn ontvoering én dat ze pas later, wanneer ze geconfronteerd werd met uw verklaringen hierover, naar haar geheugenproblemen verwees (CGVS vrouw, pg. 5, 13 & 14). Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat indien uw vrouw zich hierover werkelijk niets meer zou kunnen herinneren, dat ze dit reeds gemeld zou hebben toen haar deze vraag de eerste keer gesteld werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Bijgevolg, doet de vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over haar aanwezigheid tijdens het moment waarop u telefonisch contact had met uw broer over zijn ontvoering, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zowel u als uw vrouw over de omstandigheden waarin u ingelicht werd over dergelijk belangrijk feit, samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen.

Ten tweede kan worden opgemerkt dat u en uw vrouw over verschillende elementen van jullie asielrelaas tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondermijnen.

Zo legden u en uw vrouw tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig consistente verklaringen af over het moment waarop u terug bij bewustzijn kwam nadat u op 20 augustus 2016 werd aangevallen door de zoon van Otari T. (...) en enkele van de oude strijdmakkers van zijn vader. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u terug bij bewustzijn kwam in de ambulancewagen én dat deze wagen op dat moment nog niet vertrokken was naar het ziekenhuis. Wanneer u aansluitend gevraagd werd wie er bij u was op dat moment, verklaarde u dat bijna al uw burens op dat moment buiten waren én dat uw vrouw met u wou meekomen maar ze niet in de ambulance mocht meerijden (CGVS, pg. 12). Uw vrouw verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter dat ze u pas terug bij bewustzijn zag in het ziekenhuis (CGVS vrouw, pg. 9). Nadat uw vrouw met deze inconsistente verklaringen werd geconfronteerd, kon ze hiervoor geen verklaring geven en bleef ze louter volharden in haar initiële verklaringen, nl. dat u flauwviel nadat ze buitenkwam en dat ze u pas terug wakker had gezien of bij bewustzijn had gezien in het ziekenhuis (CGVS vrouw, pg. 14). Dergelijke inconsistente verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw éénduidige verklaringen zouden afleggen over het moment waarop terug bij bewustzijn kwam na het enige zware incident dat u zelf persoonlijk zou hebben meegemaakt.

Daarnaast vallen de verklaringen die zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ aflegden over de gezondheidstoestand van uw dochter op de dag dat men haar op school wou ontvoeren, niet te rijmen met de verklaringen die jullie hierover aflegden tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo verklaarden zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ dat uw dochter op de dag dat men van plan was om haar te ontvoeren, niet op school was omdat ze tandpijn had (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 ;Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wijzigden jullie echter beiden deze verklaring én beweerden jullie dat jullie dochter die dag koorts had. Wanneer jullie vervolgens gevraagd werd naar de reden waarom zij koorts had, verklaarden jullie dat ze verkouden was. Jullie maakten hierbij geen melding van tandpijn (CGVS, pg. 14-16; CGVS vrouw, pg. 11). Wanneer u met deze verklaringen werd geconfronteerd, bleef u erbij dat uw dochter die dag koorts had en dat u niet wist of ze tandpijn had (CGVS, pg. 16). Nadat uw vrouw hiermee geconfronteerd werd, verklaarde ze dat dit een detail betrof uit haar asielrelaas en het niet belangrijk is in haar verhaal (CGVS vrouw, pg. 14). Dergelijke uitleg biedt echter geen enkele verklaring waarom zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ hadden verklaard dat uw dochter die dag tandpijn had. Bovendien kan er bezwaarlijk worden gesteld dat de reden waarom uw dochter die dag niet op school was én dus ook niet ontvoerd kon worden, nl. haar gezondheidstoestand, een detail betreft uit jullie asielrelaas. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw hierover zowel tijdens het interview bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen. Bijgevolg doen deze flagrant tegenstrijdige verklaringen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De paspoorten van u en uw gezin én uw huwelijksakte bevestigen immers enkel de identiteit van u en uw vrouw en jullie herkomst uit Georgië, die in deze beslissing niet worden betwist. Daarnaast legde u een vluchtelingenattest of attest als intern ontheemde neer (2013) én een veteranencertificaat (2016). Het feit dat u veteraan bent én intern ontheemde uit Abchazië wordt evenmin in deze beslissing betwist.

Wat betreft de twee verschillende getuigenissen die u neerlegde, nl. de getuigenis van burens en kennissen van het jaar 2018 én de getuigenis van kennissen en burens bij notariële akte in het jaar 2020, dient te worden opgemerkt dat er gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenverklaringen hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Evenmin kan er bewijswaarde worden toegekend aan de foto's die u voorlegde omtrent de vernielingen die aan uw woning in Abchazië zouden aangericht zijn na uw vertrek uit Georgië. Door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden bieden deze foto's immers geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien

hebben documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de medisch attesten die u neerlegde, dient te worden vastgesteld dat deze enkel verwijzen naar het feit dat u in 2003 gewond geraakte én dat u op 20 augustus 2016 van de trap zou gevallen zijn en daarom enkele dagen in het ziekenhuis moest verblijven. Deze feiten worden op zich niet in twijfel getrokken.

Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegde van 9 december 2020 omtrent uw psychologische problemen – u verklaarde dat u een gebrek aan eetlust had en slaapproblemen kende (CGVS, pg. 8) –, moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.T. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 29 maart 2018 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 19 december 2019 heeft u samen met uw man B.G. (...) (O.V. 8.971.456) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

" U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U werd geboren op 4 oktober 1966 in Tkvarcheli in Abchazië. U verhuisde in 1993 naar de stad Zugdidi in Georgië én u bleef daar wonen tot uw vertrek uit Georgië.

U was vanaf 1992 tot 2003-2006 actief als partizaan in de gewapende strijd met Abchazië. U was tijdens deze periode onder meer betrokken bij de aanslag op Otar T. (...), een Abchaziër die oorlogsmisdaden had gepleegd. Nadien opende u in de stad Zugdidi een meubelzaak. U handelde in tweedehands meubilair en u restaureerde zelf meubels. In 2010 huwde u met uw vrouw K.T. (...) (O.V. 8.971.456; CGVS 19/27959B) en u kreeg met haar een dochter.

Toen u op 20 augustus 2016 thuiskwam van het werk, vertelde de zoon van uw buurman dat er jongens beneden naar u gevraagd hadden. U ging vervolgens naar beneden en u zag daar drie mannen staan. Nadat één van hen u in het Russisch aansprak en u hem een hand had gegeven, begonnen ze u te slaan. Ze wouden u vervolgens naar hun wagen meesleuren. Uw vrouw had dit van op het balkon zien gebeuren en wanneer zij - samen met de andere burens - begon te schreeuwen, vluchtten de mannen weg. Nadat uw vrouw en uw burens tot bij u kwamen gelopen, verloor u het bewustzijn. U kwam terug tot bewustzijn in de ambulance én u werd overgebracht naar het ziekenhuis. U verbleef er drie dagen en u keerde vervolgens terug naar huis. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis kwam de politie bij u langs en u vertelde hen dat u een vermoeden had dat de aanvallers Abchaziërs waren. Ze zeiden dat ze in dat geval niets voor u konden doen. Later kwam u via uw neef te weten wie deze personen waren, nl. de zoon van Otar T. (...) samen met twee oude strijdmakkers van zijn vader. U besloot vervolgens om voorzichtiger te handelen en uw dochter steeds met de auto naar school te brengen.

Op een dag, in het midden van maart 2018, was uw dochter niet aanwezig op school omdat ze koorts had. De juf belde u later die dag op en vroeg u of u bezoek uit Abchazië had. Ze vertelde dat er personen op school waren langs geweest die beweerden familie van u te zijn én dat zij uw dochter wouden ophalen als verrassing. U ging na dit telefoontje onmiddellijk naar de juf om te vragen wat er gebeurd was en zij beschreef toen dat het om drie personen ging. U belde vervolgens naar R.B. (...), uw neef in Abchazië.

Hij was werkzaam bij de grenscontrole in de luchthaven van Abchazië en hij ging voor u na of de personen die u in het verleden hadden last gevallen de grens waren overgestoken. Hij bevestigde vervolgens dat ze effectief de grens waren overgestoken. Op 23 of 24 maart 2018 sprak u af met hem nabij de grens met Abchazië. Hij vertelde u toen dat de personen die naar de school kwamen om uw dochter op te halen, dezelfde personen waren die u in het verleden hadden bedreigd. U lichtte uw vrouw hierover in en u besloot om naar aanleiding hiervan Georgië te verlaten.

U verliet Georgië op 29 maart 2018 en u reisde samen met uw gezin met het vliegtuig naar Duitsland. U reisde vervolgens door naar Frankrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In april 2019 ging uw broer naar Abchazië voor de begrafenis van uw oom. Hij werd tijdens deze reis ontvoerd door dezelfde personen die u bedreigd hadden. Hij werd na enkele dagen vrijgelaten dankzij de tussenkomst van uw familie in Abchazië. Nadien zou ook uw woning door deze personen in brand zijn gestoken. Nadat u in Frankrijk een negatieve beslissing had gekregen, reisde u naar België en u diende hier op 19 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw gezin, uw huwelijksakte, uw veteranencertificaat, uw vluchtelingenattest, twee getuigenissen van uw kennissen en burens omtrent uw problemen in Georgië, twee medische attesten uit Georgië en één psychologisch attest uit België."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat u een beetje psychologische problemen kende door stress (Verklaring DVZ, rubrieknr. 32). U gaf echter tijdens datzelfde interview aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaring DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Evenmin legde u een psychologisch attest neer om deze problemen aan tonen. Voorts dient te worden vastgesteld dat er zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U slaagde er immers in om omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas, zo kon u uitgebreid uitleggen wat er gebeurde op de dag dat men uw man aanviel en poogde te ontvoeren (CGVS, pg. 8-10).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest dat u en uw gezin bij een terugkeer naar Georgië zullen vervolgd worden door de zoon van de Abchazische strijder Otar T. (...) en enkele van zijn oude strijdmakkers. U vreest dit omdat uw man als partizaan betrokken was bij de aanslag op Otar T. (...) in de nasleep van het conflict tussen Georgië en Abchazië in de periode van 1992 tot 2003-2006. De zoon van T. (...) én de oude strijdmakkers van T. (...) zouden gepoogd hebben om uw man met geweld te ontvoeren in 2016 én daarnaast zouden ze ook uw dochter in 2018 proberen ontvoeren hebben.

Bij KB van 15 december 2019 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man B.G. (...) (O.V. 8.971.456). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming werd beslist dat zijn verzoek kennelijk ongegrond was. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegde en waaruit zou blijken dat u aan een depressie lijdt, dient te worden opgemerkt dat u hierover zelf verklaarde dat u geen eetlust had, dat u slaapproblemen kende en dat u daarom nu onder psychologische begeleiding staat (CGVS, pg. 8). Uw advocaat

verklaarde met betrekking tot uw psychologische problemen dat u zich tijdens het gehoor soms wat liet meeslepen in uw verhaal (CGVS, pg. 17). Er dient in verband met deze psychologische problemen te worden opgemerkt dat er zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. In tegendeel, u slaagde erin omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas, onder meer over de aanslag op Otar T. (...) waarbij u als partizaan zou betrokken zijn (CGVS, pg. 9 & 10). Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat uw psychologische toestand u verhinderde om uw verhaal te kunnen vertellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest dat u en uw gezin bij een terugkeer naar Georgië zullen vervolgd worden door de zoon van de Abchazische strijder Otar T. (...) en enkele van zijn oude strijdmakkers. U vreest dit omdat u meewerkte als partizaan bij de aanslag op Otar T. (...) in de nasleep van het conflict tussen Georgië en Abchazië in de periode van 1992 tot 2003-2006. De zoon van T. (...) en de oude strijdmakkers van T. (...) zouden gepoogd hebben om u met geweld te ontvoeren in 2016 én daarnaast zouden ze ook uw dochter in 2018 proberen ontvoeren hebben.

Bij KB van 15 december 2019 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas omwille van onderstaande pertinente vaststellingen.

Ten eerste, kan verwacht worden dat een verzoeker tot internationale bescherming die in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, aanspraak zou maken op nationale bescherming in eigen land. U verklaarde echter dat u en uw vrouw in Georgië geen officiële klacht hadden ingediend én dat jullie evenmin de hulp inschakelden van een advocaat nadat jullie door de zoon van Otar T. (...) en zijn oude strijdmakkers werden bedreigd (CGVS, pg. 13 & 14; CGVS vrouw, pg. 11). U deed dit niet omdat de Georgische politie informeel tegen u verteld zou hebben dat ze tegen zulke incidenten met Abchaziërs niets konden doen (CGVS, pg. 13). Abchaziërs hebben volgens u en uw vrouw immers vrije toegang tot Georgië én de Georgische politie kan in Abchazië zelf geen onderzoek doen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 & CGVS, pg. 13; Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 & CGVS vrouw, pg. 13). Daarnaast zou het volgens u geen zin hebben om voor dergelijke problemen bescherming te vragen aan de autoriteiten in Georgië en zou u door de hulp in te schakelen van de Georgische autoriteiten de situatie voor u en uw gezin gevaarlijker maken (CGVS, pg. 14 & 15). Dit gedrag doet ernstige vermoedens rijzen dat u geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in uw land van herkomst. Hoewel het aannemelijk is dat de Georgische autoriteiten in Abchazië zelf geen onderzoek zouden kunnen doen naar deze problemen én dat ze u in Abchazië tegen dergelijke problemen niet zouden kunnen beschermen, dient te worden vastgesteld dat de overige verschoningen die u aanhaalde voor het niet aanvragen van nationale bescherming in Georgië (zie supra.) louter blote beweringen zijn die bovendien niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie en de autoriteiten hebben een strategisch plan uitgerold om voor de toekomst zo hoog mogelijke garanties in te bouwen. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Heel wat structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. In het algemeen kan gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, zonder onderscheid van etnie, behoudens enkele specifieke situaties. Het is bovendien in de door u geschetste context niet geloofwaardig dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om aan u en uw gezin bescherming te bieden. Uit uw verklaringen én uw documenten blijkt immers dat u een gevierd oorlogsheld bent in Georgië. Zo beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u in de nasleep van het conflict met Abchazië betrokken was bij belangrijke militaire operaties. U vertelde dat u deelnam aan de aanslag op de Abchazische oorlogsmisdadiger Otar T. (...) en dat u hiervoor rijkelijk beloond werd door de Georgische overheid met een Toyota pick-upwagen (CGVS, pg. 9 & 10). Daarenboven werd de groep partizanen waar u deel van uitmaakte na afloop van het conflict als

helden benoemd (CGVS, pg 15 & 16). U toonde dit aan met een attest uit 2016 waarin u erkend werd als veteraan en u legde daarnaast ook een attest neer uit 2013 waarin u beschouwd werd als intern ontheemde. Gelet op deze door u geschetste context én de informatie waarover het CGVS beschikt, is het vrijwel ondenkbaar dat u als oorlogsheld in Georgië geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming van de Georgische autoriteiten wanneer u nota bene bedreigd zou worden door de zoon van een berucht Abchazisch strijder, een persoon die zich volgens u schuldig zou gemaakt hebben aan oorlogsmisdaden tegen Georgiërs (CGVS, pg. 9), en zijn oude strijdmakers. Aldus wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat u geen pogingen zou hebben ondernomen om beroep te doen op bescherming die u door uw nationale autoriteiten wordt geboden, waarvan kan uitgegaan worden dat de Georgische autoriteiten deze zouden bieden.

Ten tweede, moet worden vastgesteld dat uw gedrag voor uw definitieve komst naar België niet in overeenstemming is met de vrees die u bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren. Zo is het weinig aannemelijk dat u nooit een poging ondernam om binnen Georgië te verhuizen nadat u bedreigd werd door de zoon van Otar T. (...) en twee van zijn oude strijdmakers. U gaf immers aan dat u op 20 augustus 2016 beneden aan uw appartementsgebouw in de stad Zugdidi, een stad die vlakbij de grens met Abchazië ligt, fysiek mishandeld werd door deze personen. Zij probeerden toen om u te ontvoeren, maar slaagden hier niet in omdat uw vrouw en burens ter hulp kwamen (CGVS, pg. 12-16). Ondanks het feit dat uw vervolgers klaarblijkelijk op de hoogte waren van woonplaats - ze waren immers naar uw appartementsgebouw gekomen - bleef u tot uw vertrek uit Georgië in 2018 steeds op dezelfde plek wonen in de stad Zugdidi nabij de Abchazische grens (CGVS, pg. 14-15). U gaf aan dat u nooit geprobeerd of gedacht had om te verhuizen omdat ze u overal zouden kunnen vinden. U stelde dat ze u overal zouden kunnen vinden omdat u veel familie en kennissen in Abchazië had en dat zij informatie over u konden verkrijgen via gemeenschappelijke kennissen (CGVS, pg. 15 & 16). Dergelijke uitleg overtuigt het CGVS echter niet. Uw bewering dat ze u overal in Georgië zouden kunnen vinden via gemeenschappelijke kennissen in Abchazië vormt immers louter een blote bewering en bovendien verplichtte niets er u toe om, indien u de stap zou gezet hebben om te verhuizen naar een andere plek binnen Georgië of naar de hoofdstad Tbilisi, deze woonplaats kenbaar te maken aan uw kennissen of familieleden in Abchazië. U kon immers simpelweg anoniem verhuisd zijn zonder vrienden of familieleden hiervan op de hoogte te brengen. Bijgevolg doet de vaststelling dat u geen enkele poging ondernam om binnen Georgië te verhuizen en uw bewering dat u hier zelfs niet over zou hebben nagedacht op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Indien u immers werkelijk op dergelijke ernstige wijze zou bedreigd zijn nabij uw woning in de stad Zugdidi en de vervolgers op de hoogte waren van uw woonplaats, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zou getracht hebben om de woning te verlaten én binnen Georgië te verhuizen, al was het maar om uw gezin op zijn minst tijdelijk in veiligheid te brengen. Ten derde, is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de ontvoering van uw broer niet vermeld hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarden zowel u als uw vrouw immers dat uw broer in april 2019 in Abchazië ontvoerd werd door de personen die u eerder in Georgië bedreigd hadden omdat ze nog steeds naar u op zoek waren. Uw broer was daar toen voor de begrafenis van uw oom. Hij werd enkele dagen na zijn ontvoering opnieuw vrijgelaten dankzij de tussenkomst van uw familie (CGVS, pg. 3-5; CGVS vrouw, pg. 4). Het is bijzonder vreemd dat zowel u als uw vrouw dit niet vermeld hebben tijdens het interview bij de DVZ aangezien uit uw verklaringen bij het CGVS bleek dat u reeds lang voor het interview bij de DVZ op de hoogte werd gebracht van zijn ontvoering. Het interview bij de DVZ vond immers plaats in september 2020 én u kwam dit te weten in mei 2019, 1 maand nadat uw broer ontvoerd was geweest (CGVS, pg. 4). Wanneer uw vrouw hiermee geconfronteerd werd, verklaarde ze dat ze dit wel vermeld had tijdens het interview bij de DVZ. Toen ze er nogmaals mee geconfronteerd werd dat er hierover helemaal niets terug te vinden was in haar interview bij de DVZ, vertelde ze dat ze het niet meer wist en dat ze het misschien toch niet verteld had (CGVS vrouw, pg. 13). Er dient hierbij op gewezen te worden dat het onaannemelijk is dat er hieromtrent een fout zou gemaakt zijn tijdens het interview bij de DVZ van uw vrouw. Uw vrouw bevestigde immers aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat haar verklaringen bij de DVZ in het Georgisch aan haar werden voorgelezen, dat het interview er normaal verlopen was en dat ze er alle redenen in het kort verteld had die aanleiding hadden gegeven tot haar vertrek (CGVS, pg. 2). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ uitgebreid de kans kregen om over de redenen voor jullie vertrek uit Georgië te vertellen. Zo kregen jullie aan het einde van het interview nog de kans om elementen toe te voegen, maar maakte geen van jullie beide hier gebruik van om de ontvoering van uw broer te vermelden (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 8; Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 8). Bijgevolg doet de vaststelling dat u en uw vrouw dergelijk belangrijk element uit jullie asielrelaas, nl. dat uw broer na uw vertrek uit Georgië zou ontvoerd geweest zijn in Abchazië omwille van de problemen die u kende met de

zoon van Otar T. (...) en zijn oude strijdmakkers, niet vermeld hebben tijdens het interview bij de DVZ verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aansluitend legden u en uw vrouw tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inconsistente verklaringen af over de aanwezigheid van uw vrouw bij het telefoongesprek met uw broer toen hij u inlichtte over zijn ontvoering. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS spontaan dat uw vrouw aanwezig was toen u met uw broer aan het spreken was over zijn ontvoering (CGVS, pg. 4). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat ze op het moment van dat telefoongesprek met uw broer niet bij u aanwezig was, maar dat ze buiten was bij de buurvrouw (CGVS vrouw, pg. 5). Nadat ze hiermee geconfronteerd werd, verklaarde uw vrouw dat ze zich misschien in details had vergist en dat ze zich zelfs niet meer kon herinneren wat ze gisteren gedaan had of naast wie ze stond (CGVS vrouw, pg. 13 & 14). Dergelijke verschoning is echter niet afdoende. Hoewel uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ reeds aangaf dat ze psychologische problemen kende door stress (Verklaring DVZ vrouw, rubrieknr. 32), gaf ze nergens tijdens het interview bij de DVZ aan dat deze problemen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Evenmin legde uw vrouw een medisch attest neer om haar psychologische problemen te staven. Bovendien is het opmerkelijk dat uw vrouw aanvankelijk geen enkele melding maakte van deze geheugenproblemen toen haar gevraagd werd waar ze zich bevond op het moment dat u in gesprek was met uw broer over zijn ontvoering én dat ze pas later, wanneer ze geconfronteerd werd met uw verklaringen hierover, naar haar geheugenproblemen verwees (CGVS vrouw, pg. 5, 13 & 14). Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat indien uw vrouw zich hierover werkelijk niets meer zou kunnen herinneren, dat ze dit reeds gemeld zou hebben toen haar deze vraag de eerste keer gesteld werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Bijgevolg, doet de vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over haar aanwezigheid tijdens het moment waarop u telefonisch contact had met uw broer over zijn ontvoering, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zowel u als uw vrouw over de omstandigheden waarin u ingelicht werd over dergelijk belangrijk feit, samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen.

Ten tweede kan worden opgemerkt dat u en uw vrouw over verschillende elementen van jullie asielrelaas tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondermijnen.

Zo legden u en uw vrouw tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig consistente verklaringen af over het moment waarop u terug bij bewustzijn kwam nadat u op 20 augustus 2016 werd aangevallen door de zoon van Otar T. (...) en enkele van de oude strijdmakkers van zijn vader. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u terug bij bewustzijn kwam in de ambulancewagen én dat deze wagen op dat moment nog niet vertrokken was naar het ziekenhuis. Wanneer u aansluitend gevraagd werd wie er bij u was op dat moment, verklaarde u dat bijna al uw burens op dat moment buiten waren én dat uw vrouw met u wou meekomen maar ze niet in de ambulance mocht meerijden (CGVS, pg. 12). Uw vrouw verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter dat ze u pas terug bij bewustzijn zag in het ziekenhuis (CGVS vrouw, pg. 9). Nadat uw vrouw met deze inconsistente verklaringen werd geconfronteerd, kon ze hiervoor geen verklaring geven en bleef ze louter volharden in haar initiële verklaringen, nl. dat u flauwviel nadat ze buitenkwam en dat ze u pas terug wakker had gezien of bij bewustzijn had gezien in het ziekenhuis (CGVS vrouw, pg. 14). Dergelijke inconsistente verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw éénduidige verklaringen zouden afleggen over het moment waarop terug bij bewustzijn kwam na het enige zware incident dat u zelf persoonlijk zou hebben meegemaakt.

Daarnaast vallen de verklaringen die zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ aflegden over de gezondheidstoestand van uw dochter op de dag dat men haar op school wou ontvoeren, niet te rijmen met de verklaringen die jullie hierover aflegden tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo verklaarden zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ dat uw dochter op de dag dat men van plan was om haar te ontvoeren, niet op school was omdat ze tandpijn had (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 ;Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wijzigden jullie echter beiden deze verklaring én beweerden jullie dat jullie dochter die dag koorts had. Wanneer jullie vervolgens gevraagd werd naar de reden waarom zij koorts had, verklaarden jullie dat ze verkouden was. Jullie maakten hierbij geen melding van tandpijn (CGVS, pg. 14-16; CGVS vrouw, pg. 11). Wanneer u met deze verklaringen werd geconfronteerd, bleef u erbij dat uw dochter die dag koorts had en dat u niet wist of ze tandpijn had (CGVS, pg. 16). Nadat uw vrouw hiermee geconfronteerd werd, verklaarde ze dat dit een detail betrof uit haar asielrelaas en het niet belangrijk is in haar verhaal (CGVS vrouw, pg. 14). Dergelijke uitleg biedt echter geen enkele verklaring waarom zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ hadden verklaard dat uw dochter die dag tandpijn had. Bovendien kan er bezwaarlijk worden gesteld dat de reden waarom uw dochter die dag niet op school was én dus ook niet ontvoerd kon worden, nl. haar gezondheidstoestand, een detail betreft uit

jullie asielrelaas. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw hierover zowel tijdens het interview bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen. Bijgevolg doen deze flagrant tegenstrijdige verklaringen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De paspoorten van u en uw gezin én uw huwelijksakte bevestigen immers enkel de identiteit van u en uw vrouw en jullie herkomst uit Georgië, die in deze beslissing niet worden betwist. Daarnaast legde u een vluchtelingenattest of attest als intern ontheemde neer (2013) én een veteranencertificaat (2016). Het feit dat u veteraan bent én intern ontheemde uit Abchazië wordt evenmin in deze beslissing betwist.

Wat betreft de twee verschillende getuigenissen die u neerlegde, nl. de getuigenis van buren en kennissen van het jaar 2018 én de getuigenis van kennissen en buren bij notariële akte in het jaar 2020, dient te worden opgemerkt dat er gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenverklaringen hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Evenmin kan er bewijswaarde worden toegekend aan de foto's die u voorlegde omtrent de vernielingen die aan uw woning in Abchazië zouden aangericht zijn na uw vertrek uit Georgië. Door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden bieden deze foto's immers geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de medisch attesten die u neerlegde, dient te worden vastgesteld dat deze enkel verwijzen naar het feit dat u in 2003 gewond geraakte én dat u op 20 augustus 2016 van de trap zou gevallen zijn en daarom enkele dagen in het ziekenhuis moest verblijven. Deze feiten worden op zich niet in twijfel getrokken.

Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegde van 9 december 2020 omtrent uw psychologische problemen – u verklaarde dat u een gebrek aan eetlust had en slaapproblemen kende (CGVS, pg. 8) –, moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op een: "Appreciatiefout en schending van :
- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen ;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoekende partijen voeren vooreerst aan:

"Verzoekers vrezen dat ze bij zijn terugkeer in Georgië zullen worden vervolgd wegens de opeenstapeling van bepaalde elementen, waarvan sommige niet door het Commissariaat-generaal worden betwist.

Deze elementen worden derhalve geacht te zijn vastgesteld:

- Het feit dat verzoeker een gewezen militair/soldaat is;
- Het feit dat verzoeker uit Abchazië komt;
- Het feit dat Georgische autoriteiten in Abchazië beperkte bevoegdheid om op te treden hebben - vooral de politie;
- Het feit dat verzoeker nog steeds familie in Abchazië heeft;
- Het feit dat verzoeker verschillende littekens/lichaamlijke "gevolgen" heeft, bevestigd door medische documenten;

Deze elementen alleen al volstaan om aan te tonen dat er een concrete nood aan bescherming voor verzoeker bestaat.

Uit de gegevens blijkt dat verzoeker in het verleden is vervolgd (cf. medische documenten) en thans nog wordt bedreigd (cf. waaronder, verklaringen over de recente ontvoering van zijn broer).

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Hoewel sommige elementen van zijn verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoeker - en het bewijsmateriaal - moeten worden geanalyseerd om zijn behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen :

(...)

Het CGVS beweert ten onrechte dat verzoekers hele verhaal niet geloofwaardig is bevonden. Bepaalde elementen zijn niet in twijfel getrokken, zoals hierboven is benadrukt, en deze elementen volstaan om verzoekende partij internationale bescherming te verlenen.

De vervolging die hij in deze hoedanigheid ondergaat, maakt hem tot vluchteling omdat verzoeker gegronde vrees heeft voor vervolging!

Deze factoren nopen op zijn minst tot de grootst mogelijke omzichtigheid bij de analyse van hun verzoek. Verzoekers hebben een oprechte inspanning geleverd om hun verzoek te staven met alle informatie waarover ze beschikten, hebben samenhangende en plausibele verklaringen afgelegd. Het zoekt op zijn minst het voordeel van de twijfel."

Vervolgens wensen verzoekende partijen de motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen tegen te spreken en verschillende elementen recht te zetten.

Daarbij gaan zij vooreerst in op hun fragiele psychische toestand. Dienaangaande betogen zij:

"Verzoekende partij wenst in de eerste plaats het bijzonder kwetsbare psychologische profiel van verzoekers te benadrukken - hetgeen verwerende partij uit het oog lijkt te hebben verloren.

Verwerende partij merkt op verschillende plaatsen in haar beslissing op dat verzoekers melding hadden gemaakt van hun psychische kwetsbaarheid, maar ze trekt hieruit geen conclusies.

In het bijzonder verklaart zij met betrekking tot verzoekster het volgende:

"Hoewel uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ reeds aangaf dat ze psychologische problemen kende door stress (verklaring DVZ, rubrieknr. 32), gaf ze nergens tijdens het interview bij de DVZ aan dat deze problemen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen moeilijken (verklaring DVZ vrouw, vragenlijkst "bijzondere procedurele noden" DVZ)".

Verwerende partij beschouwt dus dat verzoekster haar psychische kwetsbaarheid zou hebben moeten uitleggen in het licht van de verwachtingen en vereisten van de asielprocedure - wat een onevenredige verwachting is! Er kan niet worden uitgegaan van dat asielzoekers precies op de hoogte zijn van de mechanismen om in de asielprocedure rekening te houden met psychische kwetsbaarheid.

In elk geval verhindert de psychologische kwetsbaarheid waarvan verzoekster blijk geeft, precies juist een duidelijke en ordelijke ontwikkeling van haar ideeën. Er wordt getracht psychologische begeleiding voor haar op te zetten - hetgeen echter wordt vertraagd door de huidige pandemie.

Wat met name verzoeker betreft, is een psychologisch attest overgelegd. Afgezien van de vermelding ervan lijkt verweerder er echter geen rekening mee te houden. Dit getuigschrift bevestigt echter verzoekers kwetsbaarheid en zijn ernstige depressieve symptomen. De opgesomde symptomen zijn juist: « nervositeit", "dissociatieve episoden", "vermijding", of nog "enorme hyperwaakzaamheid" (stuk 3).

Deze aandoening heeft een reële invloed op het geheugen van verzoekers en het vermogen om hun verhaal te vertellen. Dit mag niet uit het oog verloren worden door Uw Raad."

Waar hen verweten wordt dat zij in Georgië geen klacht indienden en geen bescherming zochten, stellen verzoekende partijen:

"Verzoekende partij kan deze argumenten niet volgen.

Er zij immers op gewezen dat vewerende partij zelf erkent dat de capaciteiten van de Georgische autoriteiten zeer beperkt zijn wat Abchazië betreft. Bijvoorbeeld: "Hoewel het aannemelijk is dat de Georgische autoriteiten in Abchazië zelf geen onderzoek zouden kunnen doen naar deze problemen en dat ze u in Abchazië tegen dergelijke problemen niet zouden kunnen beschermen..."

Zij houdt echter totaal geen rekening met de door verzoekers verstrekte gegevens. In het onderhavige geval hadden zijn belagers verzoeker inderdaad willen terugbrengen naar Abchazië - juist daar waar de Georgische autoriteiten niet hadden kunnen ingrijpen!

Verzoeker heeft immers duidelijk uiteengezet dat zijn aanvallers tijdens het incident van maart 2016 hebben geprobeerd om hem mee te nemen naar hun voertuig:

(...)

Zij moesten vluchten toen de vrouw van verzoeker en de burens aankwamen.

Hoe dan ook, het feit dat de autoriteiten geen onderzoek kunnen verrichten in Abchazië betekent a fortiori dat zij niet echt doeltreffend kunnen optreden tegen problemen die hun onderdanen aangaan! Immers, zelfs indien men zich voorstelt dat verzoeker een klacht had ingediend na het incident van 20 augustus 2016, zou de zaak op niets zijn uitgelopen aangezien de autoriteiten niet in staat zouden zijn geweest om naar Abchazië te reizen om de daders te vinden, te ondervragen of te veroordelen ...

Verwerende partij beroept zich op één enkel document in het administratieve dossier, COI Focus, om de goede capaciteiten van het Georgische rechtssysteem te rechtvaardigen. Bij nadere lezing van hetzelfde document blijkt echter dat de situatie niet zo rooskleurig is als de tegenpartij beweert. In hetzelfde verslag wordt melding gemaakt van een corrupt systeem met weinig doorzichtigheid en geen garantie van onafhankelijkheid (p. 21) :

(...)

In 2018, OFPRA stelde ook vast dat de politie nog steeds onvoldoende is opgeleid op dit gebied, met als gevolg een gebrek aan bescherming voor de slachtoffers (cf. stuk 4).

Verder verwijst OFPRA naar de inadequate en ontoereikende reactie van de politie wanneer slachtoffers bij hen hulp komen vragen (stuk 4)

Dit is precies wat door verzoekers wordt aangeklaagd en hun verklaringen worden dan ook ondersteund door objectieve informatie: er is geen geldige reden om te twijfelen aan deze.

Het feit dat verzoekers zich niet tot de politie hadden gewend voor problemen van particuliere aard, die Abchazische onderdanen betroffen, was niet verrassend en deed niets af aan de waarheid van de gebeurtenis zelf en dus aan het krediet dat aan verzoekers' relaas moet worden toegekend!"

Dat zij niet verhuisden, verklaren verzoekende partijen als volgt:

"Verweester hier ziet niet in welke inspanningen verzoekers hebben gedaan om de problemen te beperken. Vanaf de dag dat verzoeker beseftte dat hij nog steeds werd vervolgd voor zijn vroegere daden, is hij niet inactief gebleven. Verzoeker vreesde niet zozeer zichzelf als wel zijn dochter: om haar te beschermen had hij de nodige maatregelen genomen - zoals haar met de auto van school halen, uitstapjes beperken, enz. De dag dat zijn dochter rechtstreeks en persoonlijk het doelwit werd, aarzelde verzoeker niet: ze moesten het land ontvluchten.

Zoals verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud (p. 15, in het bijzonder) verklaarde, zou vluchten naar een ander deel van het land zinloos zijn geweest. Zijn vervolgers zouden in ieder geval een manier gevonden hebben om hem te vinden:

- Ofwel hadden zij hun nieuwe woonplaats kunnen ontdekken door personen of kennissen van verzoekers te ondervragen - het land is klein:

- Of zij konden gewoon een familielid van verzoekers hebben aangevallen en bedreigd om verzoeker te dwingen zich aan hen voor te stellen!

In feite is dit precies wat er is gebeurd toen zij de broer van verzoeker hebben ontvoerd: zij hoopten ofwel de informatie rechtstreeks van hem te verkrijgen ofwel verzoeker te dwingen zich te melden en dreigden hem iets aan te doen!

De suggestie van verwerende partij dat verzoekers anoniem hadden kunnen verhuizen, zonder kennissen of familieleden in te lichten, kan niet anders dan verbazing wekken !

"U kon immers simpelweg anoniem verhuisd zijn zonder vrienden of familieleden hiervan op de hoogte te brengen"

Alleen al om het beginsel van het verblijf in het land lijkt verwerende partij van mening te zijn dat verzoekers ermee hadden moeten instemmen ondergedoken en afgezonderd te leven en het contact met al hun familieleden te verbreken. Wat is dat voor een leven?

Hoe dan ook, Georgië is een klein land waar iedereen elkaar kent, dit kan slechts van korte duur zou hebben kunnen zijn.

Het feit dat verzoekers niet hebben besloten zich elders te vestigen, maar zijn gevlucht toen zij beseften dat het gevaar nooit zou eindigen, doet niets af aan de ernst van de dreiging waarmee zij werden geconfronteerd !"

Verder gaan verzoekende partijen in op de ontvoering van verzoekers broer. In dit kader doen zij gelden: *"Verzoekende partij wenst dat een dergelijk argument niet alleen in de juiste context wordt geplaatst, maar ook wordt gerelativeerd. Het loutere feit dat tijdens de hoorzitting in de DVZ dit informatie niet worden verstrekt, volstaat niet als basis voor een overtuigend argument. Daar zijn veel mogelijke redenen voor:*

- Enerzijds mag niet uit het oog worden verloren dat deze hoorzitting wordt voorgesteld als een gelegenheid voor de asielzoekers om een samenvatting van hun asielverhaal te geven. In de praktijk krijgen asielzoekers vaak te horen dat zij "de volgende keer" de gelegenheid zullen krijgen om bepaalde elementen toe te lichten; en de hoorzitting is beperkt in tijd ;

- Anderzijds hebben asielzoekers in deze fase van de procedure niet altijd de mogelijkheid gekregen om zich door een raadsman te laten bijstaan, hetgeen voor hen nadelig kan zijn. Zij zijn nog niet op de hoogte van de door het CGVS gevolgde administratieve procedure en beschikken niet over alle nodige "sleutels" om aan de verwachtingen van de asielautoriteiten te voldoen.

Hoe dan ook, het loutere feit dat een bepaalde gebeurtenis tijdens die hoorzitting niet werd vermeld, rechtvaardigt niet dat zij onwaar is. Dit geldt des te meer wanneer de informatie wordt geformuleerd tijdens het persoonlijk onderhoud in het CGVS - en dus op tijd om verwerende partij in staat te stellen er kennis van te nemen en verzoekers ermee te confronteren door vragen te stellen.

Wat de vermeende tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen betreft, wenst verzoekende partij er allereerst op te wijzen dat de vraag wie al dan niet aanwezig was op het tijdstip waarop verzoeker telefonisch het nieuws vernam, een detailkwestie is. Verzoekers hebben inderdaad gedetailleerde en uitvoerige verklaringen over deze gebeurtenis afgelegd - waarvan de geloofwaardigheid niet voor zo weinig kan worden betwist!

Bovendien is er geen sprake van een vermeende tegenstrijdigheid: verzoeker heeft nooit willen verklaren dat zijn echtgenote bij hem was op het ogenblik dat hij het telefoontje kreeg en het nieuws vernam. Hij zegt het zelfs aan het begin van zijn antwoord: "heel snel, als op zelfde dag niet, zij wist al volgende dag".. (...)

Verzoeker meent dat in de rest van zijn verklaring een vertaalfout of zelfs een misinterpretatie moet zijn geslopen: zijn echtgenote was niet bij hem toen hij zijn broer opbelde en het nieuws vernam; zij vernam het pas de volgende dag - en was toen aanwezig toen de broers elkaar een tweede keer opbelden.

Ook hier gaat het om een detailkwestie - verwerende partij geeft er de voorkeur aan haar analyse te concentreren op het zoeken naar vermeende tegenstrijdigheden in plaats van het belang van deze informatie te beoordelen in het licht van de door verzoekers gepresenteerde algemene beschrijving van de vrees! Deze gebeurtenis is inderdaad van fundamenteel belang, aangezien zij getuigt van een dreiging die niet alleen aanwezig is, maar ook acuut - de vervolgers van verzoeker gaan zelfs zo ver dat zij het gemunt hebben op zijn eigen familie in zijn land van herkomst. Het gevaar voor verzoekers is dus reëel en bewezen!"

Met betrekking tot de overige aan hen verweten tegenstrijdigheden en inconsistenties voeren verzoekende partijen voorts aan:

"Verzoekende partij wijst nogmaals op het gedetailleerde karakter van deze argumenten. Verweester lijkt de voorkeur te geven aan een analyse die is toegespitst op de details van de gebeurtenissen die van belang zijn voor de beoordeling van hun geloofwaardigheid, in plaats van deze te relativiseren ten aanzien van de aangevoerde vrees en het gepresenteerde algemene asielverhaal.

Wat de eerste vermeende tegenstrijdigheid betreft, deze is overigens weer helemaal relatief – en veronderstelt een interpretatie van de situatie. Wanneer verzoeker door de hulpdiensten wordt opgevangen, is hij er slecht aan toe - hij is met geweld mishandeld. Hij begint weer bij bewustzijn te komen als hij in de ambulance ligt, maar blijft diep "down". Zijn reflexen en helderheid zijn zeer minimaal. Het is echter voldoende voor hem om te merken dat hij omringd is door zijn vrouw en burens en dat hij nog niet in het ziekenhuis is. Van buitenaf is dit echter wellicht niet perfect waarneembaar - vandaar de verklaringen van verzoekster.

Zij verkeert op dat moment ook in een shocktoestand - zij is net getuige geweest van het traumatische tafereel van de afranseling van haar man en weet nog niet in welke toestand zijn aanvallers hem hebben achtergelaten. Haar herinneringen zijn verstoord en wazig.

Wat de gestelde tweede tegenstrijdigheid betreft, ontkennen verzoekers formeel dat zij de DVZ hebben verteld over een « tandpijn ». Ze vermoeden een vertaalfout. In dit verband zij opgemerkt dat het feit dat hun verklaringen aan het einde van de DVZ-zitting in het Georgisch zijn herlezen, niet overtuigend is: als de vertaalfout in de ene richting is gemaakt (Georgisch-Nederlands), zal deze ook in de andere richting zijn gemaakt op het moment van de herlezing (Nederlands-Georgisch).

Hoe dan ook kunnen deze vermeende tegenstrijdigheden - die niet alleen op details betrekking hebben, maar ook de enige zijn waarop verweerder heeft gewezen met betrekking tot het relaas van verzoekers

in zijn geheel - niet volstaan om afbreuk te doen aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekers, die een samenhangend relaas hebben overgelegd dat is doortrokken van een gevoel van ervaring..”

Verzoekende partijen vestigen vervolgens de aandacht op de neergelegde documenten en betogen:

“Wat betreft de getuigenissen, betwisten verzoekers niet dat ze een « gesolliciteerd karakter » hebben.

Toch, de samenwerkingsplicht dat op hen berust impliceert dat ze hun relaas tracht te staven met documenten en verzoekers had geen andere keuze om getuigenissen te vragen om zulke incident te attesten!

Dit gesolliciteerde karakter impliceert niet dat de documenten vals zijn maar dat ze enkel opgemaakt werden ten aanvraag van verzoekers, wat onvermijdbaar is in een asielprocedure waar asielzoekers specifiek worden gevraagd aan de asielinstanties bewijs te leveren van hun verklaringen...

Bovendien, is en principe van bewijs is dat het vrij is. Dit betekent dat het mondeling of schriftelijk kan worden gemeld. Schriftelijke documenten worden gecontroleerd in verband met hun bewijskracht; alleen vervalsingen kunnen dus van meet af worden uitgesloten. Deze documenten, samen met de identiteitsbewijzen, de kans verminderen dat zij niet authentiek zijn...

In ieder geval, ondersteunen zij de samenhangende en gedetailleerde verhalen van verzoekers, die niet uit het oog mogen worden verloren.”

Verzoekende partijen concluderen op basis van het voorgaande dat zij nood hebben aan internationale bescherming.

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij verwijten verweerder in het kader van dit laatste dat de betrekkingen tussen Georgië en Abchazië (de situatie van Abchaziërs in Georgië, de betrokkenheid van de politie bij zaken waarbij Abchaziërs betrokken zijn,...) onvoldoende werden onderzocht.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog een psychologisch attest (bijlage 3), een verslag van OFPRA (bijlage 4) en een medisch attest van 2003 (bijlage 5) bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat, in zoverre verzoekende partijen melding maken van een schending van het *“recht op een eerlijke administratieve procedure”*, verzoekende partijen hierover in het verzoekschrift niet de minste verdere duiding verstrekken. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Betreffende de door verzoeker aangehaalde psychische problemen en de vraag of deze in zijner hoofde bijzondere procedurele noden uitmaken, wordt in dit kader in de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker met recht gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegde en waaruit zou blijken dat u aan een depressie lijdt, dient te worden opgemerkt dat u hierover zelf verklaarde dat u geen eetlust had, dat u slaapproblemen kende en dat u daarom nu onder psychologische begeleiding staat (CGVS, pg. 8). Uw advocaat verklaarde met betrekking tot uw psychologische problemen dat u zich tijdens het gehoor soms wat liet meeslepen in uw verhaal (CGVS, pg. 17). Er dient in verband met deze psychologische problemen te worden opgemerkt dat er zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. In tegendeel, u slaagde erin omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas, onder meer over de aanslag op Otar T. (...) waarbij u als partizaan zou betrokken zijn (CGVS, pg. 9 & 10). Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat uw psychologische toestand u verhinderde om uw verhaal te kunnen vertellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegde van 9 december 2020 omtrent uw psychologische problemen – u verklaarde dat u een gebrek aan eetlust had en slaapproblemen kende (CGVS, pg. 8) –, moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het psychologische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Ten onrechte trachten zij immers te laten uitschijnen dat verzoeker ten gevolge van zijn psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er ten aanzien van verzoeker bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet *in concreto* hoe zulks op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

Uit de door verzoeker neergelegde psychologische attesten blijkt verder in het geheel niet dat verzoekers psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Dient immers te worden vastgesteld dat uit deze attesten geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker zou kampen met dermate ernstige psychische problemen dat hij niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de opsteller van deze attesten geen psychiater is, doch een psycholoog. In deze attesten wordt bovendien enkel op bijzonder algemene en vage wijze aangegeven dat verzoeker zou kampen met een depressie die voort zou komen uit chronisch psycho-traumatisch syndroom dat het gevolg zou zijn van zijn wedervaren in zijn land. Daarnaast worden hierin eenvoudigweg een aantal symptomen opgesomd. Daarbij blijken deze attesten louter te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoeker tijdens zijn gesprekken met de psychologe in kwestie. Nergens blijkt dat deze verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoeker werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Evenmin spreekt één van de neergelegde attesten zich uit over de precieze aard en ernst van de verschillende klachten en symptomen zoals aangegeven door verzoeker en/of de mogelijke invloed en impact van deze klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Bovendien wordt er nergens in de betreffende stukken enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die zij zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Nergens in deze attesten wordt aangegeven of aangetoond dat,

waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekende partijen zelf laten daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere, concrete en gefundeerde duiding te verstrekken. Zij tonen niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze verzoekers voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen.

Verzoeker zelf gaf bij de aanvang van zijn procedure in dit kader bovendien uitdrukkelijk aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ verzoeker). Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt bovendien dat het gehoor bij de DVZ en het onderhoud bij het CGVS op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze verklaring, vragenlijst en notities blijkt dat verzoeker tijdens zijn respectieve gesprekken bij de voormelde instanties in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de voormelde stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en nu noch verzoeker, noch diens advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

In zoverre verzoekende partijen zouden trachten te laten uitschijnen dat de voormelde psychologische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werden geëvalueerd en vervolgd, dient verder te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat hun verklaringen zouden berusten op de waarheid. Nog daargelaten de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de inhoud van de neergelegde attesten, dient immers te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Betreffende de door verzoekster aangehaalde psychische problemen en de vraag of deze in haren hoofde bijzondere procedurele noden uitmaken, wordt in de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster verder met recht gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat u een beetje psychologische problemen kende door stress (Verklaring DVZ, rubrieknr. 32). U gaf echter tijdens datzelfde interview aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaring DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Evenmin legde u een psychologisch attest neer om deze problemen aan tonen. Voorts dient te worden vastgesteld dat er zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U slaagde er immers in om omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas, zo kon u uitgebreid uitleggen wat er gebeurde op de dag dat men uw man aanviel en poogde te ontvoeren (CGVS, pg. 8-10).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Ten onrechte trachten zij namelijk te laten uitschijnen dat verzoekster ten gevolge van haar voorgehouden psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of aannemelijk maken dat er ten aanzien van verzoekster bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet *in concreto* hoe dit op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen tot op heden nalaten om verzoeksters voorgehouden psychische problemen te staven aan de hand van enig attest. Dat zulks ten gevolge van Covid-19 onmogelijk zou zijn, wordt door verzoekende partijen, die bovendien evenmin aantonen dat en welke pogingen zij daartoe ondernamen, niet aangetoond en kan, gezien verzoeker er klaarblijkelijk wel in slaagde zich te laten begeleiden en gelet op hun lange verblijf in België, in dit kader overigens bezwaarlijk ernstig worden genomen. Hoe dan ook tonen verzoekende partijen in het geheel niet aan dat verzoekster zou kampen met psychische problemen die van zulke aard zouden zijn dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om haar procedure internationale bescherming te doorlopen en in het kader van dit verzoek gedegen verklaringen af te leggen; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar, op welke wijze of in welke mate zulks het geval zou zijn (geweest).

Verzoekende partijen zelf laten bovendien andermaal na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en gefundeerde duiding te verstrekken. Zij tonen niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze verzoeksters voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen.

Verzoekster zelf gaf, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing die jegens haar werd genomen, bij de aanvang van haar procedure daarenboven uitdrukkelijk aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van verzoeksters persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt bovendien dat het gehoor bij de DVZ en het onderhoud bij het CGVS op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze verklaring, vragenlijst en notities blijkt dat verzoekster tijdens haar respectieve gesprekken bij de voormelde instanties in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de voormelde stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en nu noch verzoekster, noch haar advocaat bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Volledigheidshalve kan omtrent de voormelde, door verzoekende partijen aangevoerde psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen geheel niet aannemelijk maken dat deze medische problemen in hunner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen verzoekende partijen middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

3.4. Verzoekende partijen betwisten de inhoud van de bestreden beslissingen verder niet waar met recht gemotiveerd wordt:

"Bij KB van 15 december 2019 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst."

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd."

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekende partijen nog steeds is opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.5. Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van de problemen die zij zouden hebben gekend ten gevolge van het verleden en de activiteiten van verzoeker in de nasleep van het conflict tussen Georgië en Abchazië in de periode van 1992 tot 2003-2006.

Waar verzoekende partijen terloops en op algemene wijze aanhalen dat eventuele "grijze zones" die bestaan te wijten zouden zijn aan "de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten", dient daarbij vooreerst te worden opgemerkt dat het tijdsverloop sedert de feiten die in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen niet kan verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Dient verder te worden opgemerkt dat het een negatieve indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangevoerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming, dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen in een ander lidstaat van de Europese Unie, met name Frankrijk. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat zij zich aldaar beriepen op dezelfde problemen en vrees en de Franse autoriteiten oordeelden blijkbaar dat deze ongeloofwaardig waren en geen aanleiding konden geven tot de toekenning van internationale bescherming (administratief dossier, notities van verzoekers persoonlijk onderhoud, p.17; map 'landeninformatie').

Dient voorts te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangehaalde problemen wordt ondermijnd doordat de door hen geschetste gang van zaken niet aannemelijk is. Hoewel zij aangaven dat verzoekers oorlogsverleden ten grondslag zou liggen van de door hen aangevoerde, concrete problemen en vrees, zouden zij immers slechts meer dan een decennium later, in 2016, problemen hebben gekend. Het is niet aannemelijk dat de personen die hen viseerden, waaronder de zoon en twee voormalige strijdmakkers van Otar T., verzoekende partijen initieel dermate lang ongemoeid zouden hebben gelaten om hen vervolgens, meer dan tien jaren later, plots dermate ernstig te viseren en te vervolgen. Indien zij verzoekende partijen werkelijk dusdanig negatief bejegenden, kon worden verwacht dat zij daartoe eerder de nodige stappen zouden hebben gezet en dat verzoekende partijen reeds veel vroeger (ernstige) problemen zouden hebben ondervonden.

De geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielrelaas wordt verder ondermijnd doordat verzoekende partijen over het incident dat in 2016 zou hebben plaatsgevonden, dat in tegenstelling met wat zij laten uitschijnen geenszins een detail behelst doch een cruciaal element in hun relaas betreft dat de aanvang zou hebben gevormd van hun problemen, tegenstrijdige verklaringen aflegden. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Zo legden u en uw vrouw tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig consistente verklaringen af over het moment waarop u terug bij bewustzijn kwam nadat u op 20 augustus 2016 werd aangevallen door de zoon van Otar T. (...) en enkele van de oude strijdmakkers van zijn vader. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u terug bij bewustzijn kwam in de ambulancewagen én dat deze wagen op dat moment nog niet vertrokken was naar het ziekenhuis. Wanneer u aansluitend gevraagd werd wie er bij u was op dat moment, verklaarde u dat bijna al uw burens op dat moment buiten waren én dat uw vrouw met u wou meekomen maar ze niet in de ambulance mocht meerijden (CGVS, pg. 12). Uw vrouw verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter dat ze u pas terug bij

bewustzijn zag in het ziekenhuis (CGVS vrouw, pg. 9). Nadat uw vrouw met deze inconsistente verklaringen werd geconfronteerd, kon ze hiervoor geen verklaring geven en bleef ze louter volharden in haar initiële verklaringen, nl. dat u flauwviel nadat ze buitenkwam en dat ze u pas terug wakker had gezien of bij bewustzijn had gezien in het ziekenhuis (CGVS vrouw, pg. 14). Dergelijke inconsistente verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw éénduidige verklaringen zouden afleggen over het moment waarop terug bij bewustzijn kwam na het enige zware incident dat u zelf persoonlijk zou hebben meegemaakt.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hun voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Verzoeker gaf duidelijk aan dat hij reeds in de ambulance bij bewustzijn kwam en dat hij nog niet vertrokken was naar het ziekenhuis. Tevens was hij duidelijk reeds dermate tegenwoordig van geest dat hij wist dat bijna al zijn burens buiten waren, dat zijn vrouw er was en dat zij wou meedijden met de ambulance, doch dat haar de toegang tot de ambulance werd ontzegd. Dat verzoekster desalniettemin verklaarde dat verzoeker nog niet bij bewustzijn was en dat zij hem slechts in het ziekenhuis weer bij bewustzijn zag, kan met deze verklaringen hoegenaamd niet worden gerijmd. Waar verzoekende partijen heden trachten te laten uitschijnen dat verzoekster door de traumatische feiten indertijd in shock was, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee geenszins een afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Vooreerst vermeldde verzoekster zulks niet wanneer zij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd bij het CGVS, doch vergenoegde zij zich er aldaar toe eenvoudigweg te persisteren in haar initiële verklaringen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, gezien verzoekende partijen hun land en regio van herkomst beweren te hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, hoe dan ook redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien zij met de werkelijkheid overeenstemden.

Verzoekende partijen legden bovendien ook omtrent een tweede kernelement in hun asielrelaas, met name de vermeende poging tot ontvoering van hun dochter, ongeloofwaardige verklaringen af. In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat het geenszins aannemelijk is dat hun belagers, gezien deze duidelijk de mogelijkheid hadden om hen op te sporen en wisten waar zij woonden, uitgerekend op een dag waarop hun dochter afwezig was van school zouden zijn overgegaan tot een poging om haar te ontvoeren. Evenmin is het, gelet op het risico dat de school daarbij zou overgaan tot het alarmeren van verzoekende partijen en/of, al dan niet via deze weg, de politie, geloofwaardig dat zij zulks zouden hebben gedaan op de wijze zoals geschetst door verzoekende partijen.

Verzoekende partijen legden aangaande het voormelde incident daarenboven frappant tegenstrijdige verklaringen af, hetgeen de geloofwaardigheid van hun relaas nog op manifeste wijze verder ondergraaft. In dit kader, wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Daarnaast vallen de verklaringen die zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ aflegden over de gezondheidstoestand van uw dochter op de dag dat men haar op school wou ontvoeren, niet te rijmen met de verklaringen die jullie hierover aflegden tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo verklaarden zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ dat uw dochter op de dag dat men van plan was om haar te ontvoeren, niet op school was omdat ze tandpijn had (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 ;Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wijzigden jullie echter beiden deze verklaring én beweerden jullie dat jullie dochter die dag koorts had. Wanneer jullie vervolgens gevraagd werd naar de reden waarom zij koorts had, verklaarden jullie dat ze verkouden was. Jullie maakten hierbij geen melding van tandpijn (CGVS, pg. 14-16; CGVS vrouw, pg. 11). Wanneer u met deze verklaringen werd geconfronteerd, bleef u erbij dat uw dochter die dag koorts had en dat u niet wist of ze tandpijn had (CGVS, pg. 16). Nadat uw vrouw hiermee geconfronteerd werd, verklaarde ze dat dit een detail betrof uit haar asielrelaas en het niet belangrijk is in haar verhaal (CGVS vrouw, pg. 14). Dergelijke uitleg biedt echter geen enkele verklaring waarom zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ hadden verklaard dat uw dochter die dag tandpijn had. Bovendien kan er bezwaarlijk worden gesteld dat de reden waarom uw dochter die dag niet op school was én dus ook niet ontvoerd kon worden, nl. haar gezondheidstoestand, een detail betreft uit jullie asielrelaas. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vrouw hierover zowel tijdens het interview bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS samenhangende en coherente

verklaringen zouden afleggen. Bijgevolg doen deze flagrant tegenstrijdige verklaringen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zoals reeds werd aangegeven, hebben hun voormelde, tegenstrijdige verklaringen geenszins betrekking op een detail in hun relaas doch betreffen deze één van de kerngebeurtenissen in dit relaas. Waar verzoekende partijen heden *post factum* en zonder enige concrete of dienstige onderbouwing poneren dat zij "*vermoeden*" dat er bij de DVZ een vertaalfout zou zijn gemaakt en andermaal ontkennen dat zij aldaar tandpijn zouden hebben aangehaald, dient te worden opgemerkt dat zij met dergelijke algemene, ongefundeerde en niet nader onderbouwde beweringen bezwaarlijk kunnen volstaan om aan te tonen dat hun voormelde gezegden bij de DVZ, dit bovendien tot twee keren toe, foutief zouden zijn vertaald, neergeschreven en voorgelezen. Dit geldt nog des te meer nu zij zulks niet aanhaalden wanneer zij met de voormelde tegenstrijdigheid werden geconfronteerd bij het CGVS. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat zij beide aangaven de tolk die hen bijstond bij de DVZ goed te begrijpen, geen bezwaar te hebben tegen deze tolk en het te zullen melden indien zich bij de DVZ problemen zouden voordoen inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, verklaringen betreffende procedure). Verzoekende partijen ondertekenden hun verklaringen bij de DVZ voorts beide uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hen werden voorgelezen in het Georgisch. Hiermee gaven zij aan dat deze juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Daarenboven gaven verzoekende partijen bij de aanvang van hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS beide aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en maakten zij aldaar geen melding van eventuele of vermoede problemen inzake de vertaling of communicatie bij de DVZ.

Ook met betrekking tot het derde, door hen aangevoerde kernelement in hun relaas, legden verzoekende partijen daarenboven kennelijk tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo blijkt vooreerst dat zij van dit incident, hoewel zulks van hen mocht worden verwacht, allebei niet de minste melding maakten bij de DVZ. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

"Ten derde, is het bijzonder vreemd en weinig logisch dat zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de ontvoering van uw broer niet vermeld hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarden zowel u als uw vrouw immers dat uw broer in april 2019 in Abchazië ontvoerd werd door de personen die u eerder in Georgië bedreigd hadden omdat ze nog steeds naar u op zoek waren. Uw broer was daar toen voor de begrafenis van uw oom. Hij werd enkele dagen na zijn ontvoering opnieuw vrijgelaten dankzij de tussenkomst van uw familie (CGVS, pg. 3-5; CGVS vrouw, pg. 4). Het is bijzonder vreemd dat zowel u als uw vrouw dit niet vermeld hebben tijdens het interview bij de DVZ aangezien uit uw verklaringen bij het CGVS bleek dat u reeds lang voor het interview bij de DVZ op de hoogte werd gebracht van zijn ontvoering. Het interview bij de DVZ vond immers plaats in september 2020 én u kwam dit te weten in mei 2019, 1 maand nadat uw broer ontvoerd was geweest (CGVS, pg. 4). Wanneer uw vrouw hiermee geconfronteerd werd, verklaarde ze dat ze dit wel vermeld had tijdens het interview bij de DVZ. Toen ze er nogmaals mee geconfronteerd werd dat er hierover helemaal niets terug te vinden was in haar interview bij de DVZ, vertelde ze dat ze het niet meer wist en dat ze het misschien toch niet verteld had (CGVS vrouw, pg. 13). Er dient hierbij op gewezen te worden dat het onaannemelijk is dat er hieromtrent een fout zou gemaakt zijn tijdens het interview bij de DVZ van uw vrouw. Uw vrouw bevestigde immers aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat haar verklaringen bij de DVZ in het Georgisch aan haar werden voorgelezen, dat het interview er normaal verlopen was en dat ze er alle redenen in het kort verteld had die aanleiding hadden gegeven tot haar vertrek (CGVS, pg. 2). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ uitgebreid de kans kregen om over de redenen voor jullie vertrek uit Georgië te vertellen. Zo kregen jullie aan het einde van het interview nog de kans om elementen toe te voegen, maar maakte geen van jullie beide hier gebruik van om de ontvoering van uw broer te vermelden (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 8; Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 8). Bijgevolg doet de vaststelling dat u en uw vrouw dergelijk belangrijk element uit jullie asielrelaas, nl. dat uw broer na uw vertrek uit Georgië zou ontvoerd geweest zijn in Abchazië omwille van de problemen die u kende met de zoon van Otar Turnamba en zijn oude strijdmakkers, niet vermeld hebben tijdens het interview bij de DVZ verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In zoverre zij in dit kader eenvoudigweg aanstippen dat zij bij de DVZ nog niet werden bijgestaan door een raadsman en nog niet op de hoogte waren van hetgeen zij verwacht werden te verklaren, kan vooreerst worden opgemerkt dat het de taak van verzoekende partijen is om hun verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen, om na te gaan wat er in het kader van het door hen zelf ingediende verzoek om internationale bescherming werd verwacht en om zich, zo zij dit wensten, te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoekende partijen zouden hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat zij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zouden hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het

gehoor bij de DVZ. Bijgevolg is het niet ernstig om heden voor te houden dat hen indertijd het recht op een advocaat zou zijn ontzegd en om te stellen dat met hun verklaringen bij de DVZ en de vragenlijst daarom geen rekening zou mogen worden gehouden. Dit geldt nog des te meer nu zij niet concreet aantonen of aannemelijk maken dat, in welke mate en op welke wijze de afwezigheid van hun advocaat bij de DVZ een invloed zou hebben gehad op hun gezegden. Daarenboven werd er bij de DVZ aan verzoekende partijen bij de aanvang van het gehoor op een duidelijke en eenvoudige wijze te kennen gegeven wat er van hen werd verwacht in het kader van het gehoor aldaar. Aldus kan de loutere korte duur en het minder gedetailleerde karakter van het onderhoud bij de DVZ geen verklaring bieden voor de voormelde, frappante omissie in de verklaringen van beide verzoekende partijen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een dermate essentieel en frappant element als de ontvoering van verzoekers broer, zo dit zou berusten op de werkelijkheid, hierin beide niet zouden hebben vermeld. Dat zij deze gebeurtenis beide onvermeld lieten, doet aldus weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangevoerde problemen en vrees. Verzoekende partijen lieten dit element bovendien niet enkel onvermeld, doch verklaarden tevens beide dat zij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde problemen, geen andere problemen kenden met hun autoriteiten, met hun medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, vragenlijsten, nr. 3.7).

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen inzake het voormelde incident, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de vermeende psychische problemen van verzoekende partijen, met reden aangegeven:

“Aansluitend legden u en uw vrouw tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inconsistente verklaringen af over de aanwezigheid van uw vrouw bij het telefoongesprek met uw broer toen hij u inlichtte over zijn ontvoering. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS spontaan dat uw vrouw aanwezig was toen u met uw broer aan het spreken was over zijn ontvoering (CGVS, pg. 4). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat ze op het moment van dat telefoongesprek met uw broer niet bij u aanwezig was, maar dat ze buiten was bij de buurvrouw (CGVS vrouw, pg. 5). Nadat ze hiermee geconfronteerd werd, verklaarde uw vrouw dat ze zich misschien in details had vergist en dat ze zich zelfs niet meer kon herinneren wat ze gisteren gedaan had of naast wie ze stond (CGVS vrouw, pg. 13 & 14). Dergelijke verschoning is echter niet afdoende. Hoewel uw vrouw tijdens het interview bij de DVZ reeds aangaf dat ze psychologische problemen kende door stress (Verklaring DVZ vrouw, rubrieknr. 32), gaf ze nergens tijdens het interview bij de DVZ aan dat deze problemen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Evenmin legde uw vrouw een medisch attest neer om haar psychologische problemen te staven. Bovendien is het opmerkelijk dat uw vrouw aanvankelijk geen enkele melding maakte van deze geheugenproblemen toen haar gevraagd werd waar ze zich bevond op het moment dat u in gesprek was met uw broer over zijn ontvoering én dat ze pas later, wanneer ze geconfronteerd werd met uw verklaringen hierover, naar haar geheugenproblemen verwees (CGVS vrouw, pg. 5, 13 & 14). Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat indien uw vrouw zich hierover werkelijk niets meer zou kunnen herinneren, dat ze dit reeds gemeld zou hebben toen haar deze vraag de eerste keer gesteld werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Bijgevolg, doet de vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden over haar aanwezigheid tijdens het moment waarop u telefonisch contact had met uw broer over zijn ontvoering, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zowel u als uw vrouw over de omstandigheden waarin u ingelicht werd over dergelijk belangrijk feit, samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte trachten zij deze tegenstrijdigheid te minimaliseren. Deze heeft weldegelijk betrekking op een belangrijk element in hun relaas, met name het ogenblik waarop zij in kennis werden gesteld van de ontvoering van verzoekers broer. Door eenvoudigweg te ontkennen dat verzoeker zou hebben verklaard dat verzoekster op dit ogenblik bij hem was, doen verzoekende partijen aan de voormelde vaststellingen ook geen afbreuk. Uit de verklaringen die zij *nota bene* zelf citeren in het verzoekschrift, blijkt immers genoegzaam dat hij weldegelijk duidelijk aangaf dat zij aanwezig zou zijn geweest wanneer hij met zijn broer aan het spreken was. Met de blote bewering dat er in “*zijn verklaring een vertaalfout of zelfs een misinterpretatie moet zijn*

gesloten”, kunnen verzoekende partijen verder niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers voormelde verklaringen foutief zouden zijn vertaald, begrepen of neergeschreven. Verzoeker gaf aan de tolk die hem bijstond bij het CGVS goed te begrijpen en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moest melden, hetgeen hij naliet te doen. Bovendien gaf hij aan het einde van het gehoor duidelijk aan de tolk goed te hebben begrepen. Ook zijn advocaat formuleerde geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, notities van verzoekers persoonlijk onderhoud, p.17). Bovendien zijn verzoekers voormelde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten zij geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekende partijen trachten aan te brengen, zodat de beweringen van verzoekende partijen inzake een verkeerde vertaling of misinterpretatie niet kunnen worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer nu de uitleg die zij verstrekken in het verzoekschrift, met name deze als zou verzoekster niet aanwezig zijn geweest, niet strookt met de uitleg die verzoekster gaf wanneer zij met het voorgaande werd geconfronteerd en volgens dewelke het weldegelijk kon zijn dat zij aanwezig was doch dat zij zich dit niet kon herinneren.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Ten tweede, moet worden vastgesteld dat uw gedrag voor uw definitieve komst naar België niet in overeenstemming is met de vrees die u bij een terugkeer naar Georgië beweert te koesteren. Zo is het weinig aannemelijk dat u nooit een poging ondernam om binnen Georgië te verhuizen nadat u bedreigd werd door de zoon van Otari T. (...) en twee van zijn oude strijdmakkers. U gaf immers aan dat u op 20 augustus 2016 beneden aan uw appartementsgebouw in de stad Zugdidi, een stad die vlakbij de grens met Abchazië ligt, fysiek mishandeld werd door deze personen. Zij probeerden toen om u te ontvoeren, maar slaagden hier niet in omdat uw vrouw en burens ter hulp kwamen (CGVS, pg. 12-16). Ondanks het feit dat uw vervolgers klaarblijkelijk op de hoogte waren van woonplaats - ze waren immers naar uw appartementsgebouw gekomen – bleef u tot uw vertrek uit Georgië in 2018 steeds op dezelfde plek wonen in de stad Zugdidi nabij de Abchazische grens (CGVS, pg. 14-15). U gaf aan dat u nooit geprobeerd of gedacht had om te verhuizen omdat ze u overal zouden kunnen vinden. U stelde dat ze u overal zouden kunnen vinden omdat u veel familie en kennissen in Abchazië had en dat zij informatie over u konden verkrijgen via gemeenschappelijke kennissen (CGVS, pg. 15 & 16). Dergelijke uitleg overtuigt het CGVS echter niet. Uw bewering dat ze u overal in Georgië zouden kunnen vinden via gemeenschappelijke kennissen in Abchazië vormt immers louter een blote bewering en bovendien verplichtte niets er u toe om, indien u de stap zou gezet hebben om te verhuizen naar een andere plek binnen Georgië of naar de hoofdstad Tbilisi, deze woonplaats kenbaar te maken aan uw kennissen of familieleden in Abchazië. U kon immers simpelweg anoniem verhuisd zijn zonder vrienden of familieleden hiervan op de hoogte te brengen. Bijgevolg doet de vaststelling dat u geen enkele poging ondernam om binnen Georgië te verhuizen en uw bewering dat u hier zelfs niet over zou hebben nagedacht op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Indien u immers werkelijk op dergelijke ernstige wijze zou bedreigd zijn nabij uw woning in de stad Zugdidi en de vervolgers op de hoogte waren van uw woonplaats, kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zou getracht hebben om de woning te verlaten én binnen Georgië te verhuizen, al was het maar om uw gezin op zijn minst tijdelijk in veiligheid te brengen.” Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat een verhuis naar een ander deel van Georgië toch minstens tijdelijk enig soelaas en enige veiligheid kon brengen. Dat verzoekende partijen, in weerwil van de ernst van het voorgehouden incident in 2016 en ondanks dat hun belagers duidelijk wisten waar zij woonden, nooit zelfs maar tijdelijk elders zouden zijn ondergedoken of zouden zijn verhuisd, kan niet worden gerijmd met de door hen aangevoerde vrees en doet op fundamentele wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun voorgehouden problemen en vrees. Met hun louter hypothetische en ongefundeerde beweringen inzake hetgeen had kunnen gebeuren zo zij zulks hadden gedaan doen zij geenszins afbreuk aan deze vaststelling. Deze hypothetische beweringen staan er namelijk niet aan in de weg dat minstens kon worden verwacht dat zij enige poging zouden hebben ondernomen teneinde zich te onttrekken aan het gevaar dat op hun adres kennelijk uitging van hun belagers.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielaanvraag.

Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangevoerde asielmotieven, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat zij hoegenaamd niet aantonen en dat in het geheel niet kan worden aangenomen dat zij in dit kader en zo zij daartoe de nodige stappen zouden ondernemen verstoken zouden blijven van de bescherming vanwege hun nationale autoriteiten. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Ten eerste, kan verwacht worden dat een verzoeker tot internationale bescherming die in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

loopt, aanspraak zou maken op nationale bescherming in eigen land. U verklaarde echter dat u en uw vrouw in Georgië geen officiële klacht hadden ingediend én dat jullie evenmin de hulp inschakelden van een advocaat nadat jullie door de zoon van Otar T. (...) en zijn oude strijdmakkers werden bedreigd (CGVS, pg. 13 & 14; CGVS vrouw, pg. 11). U deed dit niet omdat de Georgische politie informeel tegen u verteld zou hebben dat ze tegen zulke incidenten met Abchaziërs niets konden doen (CGVS, pg. 13). Abchaziërs hebben volgens u en uw vrouw immers vrije toegang tot Georgië én de Georgische politie kan in Abchazië zelf geen onderzoek doen (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 & CGVS, pg. 13; Verklaring DVZ vrouw, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5 & CGVS vrouw, pg. 13). Daarnaast zou het volgens u geen zin hebben om voor dergelijke problemen bescherming te vragen aan de autoriteiten in Georgië en zou u door de hulp in te schakelen van de Georgische autoriteiten de situatie voor u en uw gezin gevaarlijker maken (CGVS, pg. 14 & 15). Dit gedrag doet ernstige vermoedens rijzen dat u geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in uw land van herkomst. Hoewel het aannemelijk is dat de Georgische autoriteiten in Abchazië zelf geen onderzoek zouden kunnen doen naar deze problemen én dat ze u in Abchazië tegen dergelijke problemen niet zouden kunnen beschermen, dient te worden vastgesteld dat de overige verschoningen die u aanhaalde voor het niet aanvragen van nationale bescherming in Georgië (zie supra.) louter blote beweringen zijn die bovendien niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie en de autoriteiten hebben een strategisch plan uitgerold om voor de toekomst zo hoog mogelijke garanties in te bouwen. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Heel wat structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. In het algemeen kan gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, zonder onderscheid van etnie, behoudens enkele specifieke situaties. Het is bovendien in de door u geschetste context niet geloofwaardig dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om aan u en uw gezin bescherming te bieden. Uit uw verklaringen én uw documenten blijkt immers dat u een gevierd oorlogsheld bent in Georgië. Zo beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u in de nasleep van het conflict met Abchazië betrokken was bij belangrijke militaire operaties. U vertelde dat u deelnam aan de aanslag op de Abchazische oorlogsmisdadiger Otar T. (...) en dat u hiervoor rijkelijk beloond werd door de Georgische overheid met een Toyota pick-upwagen (CGVS, pg. 9 & 10). Daarenboven werd de groep partizanen waar u deel van uitmaakte na afloop van het conflict als helden benoemd (CGVS, pg 15 & 16). U toonde dit aan met een attest uit 2016 waarin u erkend werd als veteraan en u legde daarnaast ook een attest neer uit 2013 waarin u beschouwd werd als intern ontheemde. Gelet op deze door u geschetste context én de informatie waarover het CGVS beschikt, is het vrijwel ondenkbaar dat u als oorlogsheld in Georgië geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming van de Georgische autoriteiten wanneer u nota bene bedreigd zou worden door de zoon van een berucht Abchazisch strijder, een persoon die zich volgens u schuldig zou gemaakt hebben aan oorlogsmisdaden tegen Georgiërs (CGVS, pg. 9), en zijn oude strijdmakkers."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die zij citeren en waarnaar zij verwijzen stemt namelijk deels overeen met, ligt voor het overige volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. In zoverre aangenomen kan worden dat de Georgische autoriteiten in Abchazië zelf geen onderzoek zouden kunnen doen en dat zij verzoekende partijen in deze regio niet zouden kunnen beschermen, doet dit geenszins afbreuk aan de vaststelling dat, gelet op de voorliggende, beschikbare landeninformatie, de door verzoekende partijen afgelegde verklaringen, de Georgische context en het specifieke profiel van verzoeker, aangenomen kan worden dat de Georgische autoriteiten, indien verzoekende partijen hiertoe de vereiste pogingen zouden ondernemen en stappen zouden zetten, verzoekende partijen elders in Georgië weldegelijk de nodige bescherming kunnen en willen bieden in het kader van de door hen aangevoerde problemen. Dit geldt nog des te meer nu zulks ook blijkt uit het gedrag van de belagers van verzoekende partijen. Wanneer de burens alarm sloegen in 2016, kozen zij namelijk onmiddellijk de vlucht. Hieruit blijkt duidelijk dat deze belagers de Georgische autoriteiten weldegelijk (dienen te) vrezen.

Het voorgaande vindt overigens eveneens bevestiging in het feit op zich dat Georgië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de

rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De overige door verzoekende partijen neergelegde documenten, zoals bij het verzoekschrift gevoegd en zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen luiden als volgt:

"De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De paspoorten van u en uw gezin én uw huwelijksakte bevestigen immers enkel de identiteit van u en uw vrouw en jullie herkomst uit Georgië, die in deze beslissing niet worden betwist. Daarnaast legde u een vluchtelingenattest of attest als intern ontheemde neer (2013) én een veteranencertificaat (2016). Het feit dat u veteraan bent én intern ontheemde uit Abchazië wordt evenmin in deze beslissing betwist.

Wat betreft de twee verschillende getuigenissen die u neerlegde, nl. de getuigenis van buren en kennissen van het jaar 2018 én de getuigenis van kennissen en buren bij notariële akte in het jaar 2020, dient te worden opgemerkt dat er gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke getuigenverklaringen hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Evenmin kan er bewijswaarde worden toegekend aan de foto's die u voorlegde omtrent de vernielingen die aan uw woning in Abchazië zouden aangericht zijn na uw vertrek uit Georgië. Door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden bieden deze foto's immers geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de medisch attesten die u neerlegde, dient te worden vastgesteld dat deze enkel verwijzen naar het feit dat u in 2003 gewond geraakte én dat u op 20 augustus 2016 van de trap zou gevallen zijn en daarom enkele dagen in het ziekenhuis moest verblijven. Deze feiten worden op zich niet in twijfel getrokken."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel bevestigen zij uitdrukkelijk dat de getuigenissen een gesolliciteerd karakter hebben en op hun vraag werden opgesteld. Deze vaststelling maakt, tezamen met de vaststelling dat aan dergelijke getuigenissen hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht en dat de getuigenissen in kwestie niet worden neergelegd in het kader en ter adstructie van een intrinsiek geloofwaardig relaas, dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de betreffende getuigenissen. De motieven inzake de overige, door hen neergelegde documenten, laten verzoekende partijen verder onverlet. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast nog wijzen op een aantal niet-betwiste elementen (met name het verleden en de herkomst van verzoeker, het gegeven dat zij in Abchazië nog familie hebben en de beperkte bevoegdheid vanwege de Georgische autoriteiten om in Abchazië op te treden) en trachten te laten uitschijnen dat deze zouden volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, dient tot slot te worden opgemerkt dat verzoekende partijen hoegenaamd niet aantonen of aannemelijk maken en dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie op generlei wijze blijkt dat deze elementen zouden (kunnen) volstaan om in hunner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. De voormelde elementen weerhielden verzoekende partijen er daarenboven klaarblijkelijk niet van om (ook na verzoekers activiteiten in het verleden en in weerwil van zijn herkomst en familiale banden) nog meer dan een decennium in Georgië te blijven. Verzoekende partijen halen, mede gelet op het voorgaande, daarbij daarenboven geen concrete en geloofwaardige gegevens aan die erop zouden kunnen wijzen dat zij omwille van de voormelde elementen en *in concreto* zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Dat

zij ook zelf de mening toegedaan zijn dat deze elementen in de Georgische context niet volstaan om in hunner hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken of aan te tonen, blijkt overigens duidelijk uit het gegeven dat zij het klaarblijkelijk nodig achtten om de hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielmotieven op te dissen.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande en in acht genomen dat zij in dit kader geen andere elementen aanvoeren dan de hoger besproken asielmotieven evenmin aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, beroepen verzoekende partijen zich te dezen evenmin op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen met recht geconcludeerd:

“Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT